



Viktor Steska:

Kančnik Andrej

narodni pevec

Če je Prešeren pel: „Pevcu vedno sreča laže“, je ta stavek le deloma resničen. Morda mu ladja življenja res ne plava prav gladko, toda njegovo ime ostane v trajnem spominu. To dokazuje narodni pevec Kančnik Andrej.

Kdo je bil ta mož? Kančnik Andrej je bil učitelj, organist in cerkovnik, naposled v Dobrepoljah, kjer je umrl l. 1841.

Marsikomu se bo čudno zdelo, da je bil kot učitelj tudi cerkovnik. To razmerje pa nam hitro razloži tedanji čas. Zato si oglejmo na kratko ustroj tedanje osnovne šole.

Na Slovenskem je bilo že pred ustanovitvijo osnovnih šol več učilnic, kamor so boljši krogi pošiljali svoje otroke v pouk. Imovitejši ljudje, graščaki in meščani, so pa preskrbovali svojim otrokom pouk tudi doma po domačih učiteljih.

Znameniti Čeh Komenski je prvi sprožil misel o osnovnih ali ljudskih šolah v današnjem smislu. Ta misel je polagoma dozorevala, dokler je niso izvedli. Na Avstrijskem je uvedla osnovne šole cesarica Marija Terezija. Ta ustanovitev ni bila tako lahka stvar, kakor bi človek mislil. Vsak začetek je težak. V ta namen je bilo treba učilnic, učiteljev, nadzornikov, učil in dohodkov. Tu je prišla vlada na izvirno misel: šolo naj vzdržuje cerkev. Cerkev daj prostor za učilnico ali v župnišču ali v mežnariji, učitelj bodi obenem organist in cerkovnik in uživaj dohodke cerkovnika in organista; krajni šolski nadzornik bodi župnik, okrajni dekan, deželni pa en kanonik. Učitelj, ki ne bi imel zadostnih dohodkov, bo dobival dopolnilo iz normalno-šolskega zaklada. Ta zaklad je država osnovala iz imovine ukinjenega (1773) jezuitskega reda in iz doprinosov vseh cerkva. Tako šolstvo države ni stalo nobenega beliča. Še l. 1867, torej tik pred novim šolskim zakonom (1868), je prispevala država iz normalno-šolskega zaklada samo 6977 gold. za vse šolstvo na Kranjskem. (Prim. Slovenski učitelj, 1904, 27 id.)

Leta 1772, dne 17. marca je ukazala osrednja vlada kranjskemu deželnemu glavarstvu, naj natanko poizveduje, koliko dohodkov imajo cerkovniki tam, kjer se namerava otvoriti šola. Blaž Kumerdej je bil dne 15. oktobra 1773 imenovan za ravnatelja ljubljanske normalke. Cerkovnike določenih krajev so pozvali v pripravljalni tečaj. Tečaj za podeželske učitelje je trajal le tri mesece, za mestne pa šest. Jasno je, da si ti učitelji v tem kratkem času niso mogli prisvojiti posebne učenosti, za silo pa so vendarle zadostovali.

Vrhovno upravo šol je vodila vlada. Brez nje se ni smelo ničesar ukreniti. Sedaj nam bo jasno tudi Kančnikovo življenje.

Kančnik Andrej je bil rojen 17. novembra 1775. Rojstni kraj in potek njegove mladosti sta nam še neznana. Že leta 1793 se je posvetil cerkovniškemu, organistovskemu in učiteljskemu stanu, torej že v 18. letu. Služil je na raznih krajih in dobil l. 1807. potrdilni dekret za učitelja od štajerskega gubernija v Gradcu kot učitelj v Loki pri Zidanem mostu. Prej je bil v Dobropoljah, pa se tej službi odpovedal v začetku l. 1806.*

Deželna vlada je 17. marca 1806 pisala konzistoriju, naj se Kančnik odpravi iz šole in naj se naznanijo dohodki cerkovnika, organista in učitelja v Dobropoljah. Škofijski konzistorij naj se izjavi, kdo bo šolo prevzel. Ali bi je ne mogel kaplan prevzeti, seveda brez škode dušnega pastirstva? — Konzistorij je vprašal okr. šolskega nadzornika, dekana v Dobropoljah, za mnenje dne 5. aprila, a že 9. aprila je odšel dež. šolski nadzornik sam v Dobropolje in je sestavil zapisnik: Kančnik Andrej ima zelo lepe zmožnosti, toda cerkvenikova služba ga v šolskem pouku zadržuje, njegova burna narava ga pa zaveja k ne posebno spodbudnemu življenju, zato naj se odpusti, kakor sam želi, saj je tudi kot cerkovnik marsikaj zanemaril.

Šolo obiskuje le 27 otrok pozimi, poleti pa 3—5. Dohodki niso slabi, saj dobiva 150 mernikov pšenice in ima pri svoji stanovanjski hiši veliko njivo.

Šolskega poslopja ni. Pouk se vrši v mežnariji, ki ima dve sobi. Poslopje se ruši. Soba ni za šolo primerna; v njej sedi 8 šolarjev pri mizi, drugi pa sede po klopeh v kotih. Sedaj delajo na to, da sezidajo novo mežnarijo; nekaj apna in lesa je že pripravljenega. Graščina Čušperg je obljubila, da podari železje in žeblje, več pa ne more dati. Župnik in dekan je novinec; ob prevzemu župnije se je zadolžil in ne more ničesar prispevati. Občina je radi rednih in izrednih bremen ter slabe letine popolnoma izmозgana.

Kaplan ima toliko posla, da šole ne more prevzeti, drugega duhovnika za to pa tu ni. Mogel bi se morda nastaviti beneficijat na beneficij sv. Andreja, ki nosi nad 200 gold., in bi občina kaj pridala in bi mu dekan hrano bolj ceno računil. Dobil bi se pa tudi sposoben učitelj, ker dohodki niso slabi. Res se je že oglasil učitelj iz Mokronoga.

O tem je konzistorij 22. 4. 1806 poročal vladi: Kančnikova odpoved se sprejme. — 2. Župnija Dobropolje ima 2300 duš. Šolskih otrok je v bližini 50, pouk jih obiskuje pozimi 27. — 3. Občina je vneta za zimsko šolo in bi šolo podpirala po svojih skromnih močeh; želi pa, da bi bila oproščena šolnine. — 4. Dekan in graščina Čušperg bosta pomagala, da se sezida mežnarija in šola. — 5. Cerkovnik, organist in učitelj ima dohodke: V gotovini 10 gold., pšenično in proseno biro po 150 mernikov, 1 stot prediva, užitek velike njive. — 6. Kaplan Okorn Jakob je zaradi obsežnosti župnije tako zaposlen, da ne more sprejeti pouka. Dal bi se nastaviti beneficijat na beneficij sv. Andreja, ki je pod patronstvom grofa Ksaverija Lichtenberga. Dekan bi bil pripravljen dati beneficiatu hrano proti zmerni odškodnini. — 7. Za učiteljsko mesto prosi Matija Tomšič, organist in učitelj v Mokronogu, ki ga ondotni dekan priporoča. Ker je mesto v Dobropoljah izpraznjeno, priporoča konzistorij Tomšiča v čimprejšnje potrjenje.

* Arhiv škof. ordinariata v Ljubljani pod Šolstvo, fasc. 12., 15. in 19.

Ó tem poroča tudi okrožnemu uradu v Novo mesto, da za gradnjo novega šolskega poslopja potrebno ukrene.

Vlada je 1. maja 1806 št. 2069 odgovorila:

1. Za gradnjo mežnarije in šole je okrožnemu uradu naročila, naj se za to zavzame. V ta namen naj se porabi tudi vsa pogrešljiva imovina župne cerkve in podružnic. — 2. Odobruje se, da se premesti učitelj Tomšič iz Mokronoga v Dobropolje, če ga zemljiška gosposka Čušperg predloži. — 3. Prepis ustanovnega pisma Wernegovega beneficija naj se predloži.

To se je vse zgodilo in 24. 7. 1808 je vlada sporočila konzistoriju, da je dvorna pisarna na Dunaju odobrila gradnjo šole v Dobropoljah tako, da bodo prispevali: 1. deželni knez kot patron za obrtnike 794 gold. in 49 $\frac{2}{6}$ kr., 2. zemljiška gosposka za gradivo 1151 gold. 36 $\frac{2}{6}$ kr., 3. občina vožnjo in tlako v vrednosti 566 gold. 22 $\frac{2}{4}$ kr.

Učitelj Matija Tomšič je bil nato 26. septembra 1808 imenovan za Kančnikovega naslednika.

Kančnik je iz Dobropolj odšel bržkone v Višnjo goro, ker vlada 25. 4. 1806 piše, naj bi se učiteljsko mesto v Višnji gori podelilo Kančniku. Potem je bil v Loki pri Zidanem mostu. Leta 1810 6. maja je bil predlagan za Šent Jernej. Potem je šel v Velike Lašče, pa tu je že dne 30. 3. 1814 sporočil dekanu v Ribnici, Humlu Bonaventuri, da se s koncem maja odpove službi radi pičlih dohodkov.

Čez 4 leta je bila zopet razpisana služba v Laščah. Oglasila sta se dva prosilca: Skubic Sebastijan in Kančnik Andrej. Toda konzistorij je bil odločno zoper Kančnika, češ, da ne kaže sprejemati zopet nazaj človeka, ki se je malo prej odpovedal (8. maja 1818).

Iz Velikih Lašč se je preselil v Kostanjevico. Tudi tu mu ni ugalo, ker je že leta 1816 prosil za službo na ljubljanski normalki, ki je bila za Vinškom izpraznjena. Tu v Kostanjevici je leta 1817 ustrelil svojo lastno ženo. Pri sodnji se je zagovarjal, da se je to zgodilo po nesreči; ko je namreč lovsko puško snažil, se je nenadoma sprožila in strel je zadel ženo. Bil je oproščen, toda službo je moral pustiti.

Nato ga srečamo na Krki. Tu se mu je tudi slabo godilo. Leta 1821 je bil v Ljubljani kongres in tudi cesar Franc je prispel v Ljubljano. Kančnik je spisal 8. maja lastnoročno prošnjo na cesarja, naj mu dovoli ali milostno plačo (Gnadengehalt) ali pa podeli zaseben dar. Škof Avguštin Gruber je 18. maja 1821 priporočal cesarju prošnjo: „Kančnik spada med boljše učitelje. Radi nesreče, da je neprevidoma ustrelil svojo ženo, je moral Kostanjevico zapustiti in je dobil slabo službo na Krki. Tu se je zopet oženil, toda mali dohodki na Krki po daljši brezposelnosti so ga spravili v veliko siromaštvo; zdravniško spričevalo mu ne daje upanja do boljše službe; zakoni mu ne dopuščajo pokojnine, do katere imajo pravico le učitelji normalke. Radi njegovega siromaštva, ki mu ne dovoljuje, da bi si omislil dobro suknjo, prosim Vaše Veličanstvo, da mu nakloni miloščino. — Njegovo nagnenje do pesništva dokazujejo priložene pesmi, ki obenem spričujejo njegovo patriotično mišljenje, ki se po izjavi dekanovi razodeva tudi v življenju. Pesmi sem prevel v nemščino radi lažjega umevanja in v dokaz, da razumem tudi drugi deželni jezik.



A. Jobst:

Naša pesem v združenih zborih

Da petje v masi na poslušavca izredno učinkuje, vidimo že iz skupnega ljudskega petja, ako poje vsa cerkev z navdušenjem in to celo brez posebnih fines. Pri ljudskem petju je pač pažnja na lepo in pravilno petje le težko mogoča, ker sodelujejo vsi verniki — pevci in nepevci — in bi ljudstvo že ob skupnih vajah gotovo zgubilo veselje do stvari, če bi ga neprenehoma opozarjali, naj pazi na razne dinamične spremembe, naraščanja itd. Pa vendar so v tem, navidezno preprostem enoglasju skrite sile, ki človeka na mah potegnejo za seboj.

Kar je pri ljudskem petju pri izvajanju le težko doseči, je do najmanjše potankosti lahko dosegljivo pri združenih zborih, ako so le pevodje posameznih zborov dosti kritični do sebe in do svojega zbora. Priporočljive so skupne vaje bližnjih zborov, da se pevci in pevodje med seboj spoznajo in ugotovijo enotnost izvajanja. Taki poizkusi so se sijajno posrečili že Pevski zvezi. Ena skupna vaja pred nastopom je ob vestnem in enotnem študiranju sporeda popolnoma zadoščala.

V loški dekaniji smo ustanovili dekanijski cerkveni pevski zbor s posebnim odborom, ki je prevzel nalogo, da združi v tem zboru vse cerkvene pevske zборе v dekaniji. Pevodje in zbori so se z veliko vnemo poprijeli nelahke, pa idealne naloge; bilo je le nekaj izjem, čemur je bila baje vzrok boječnost in nezaupanje na uspeh. Pa je že prvi nastop združenih zborov v Škofji Loki po kratki dobi predpriprave in po eni skupni vaji razblinil vsako bojazen. Uspeh je bil nad vse pričakovanje lep, izvajanje zbora 200 pevcev enotno kot bi bil to samo en zbor; prvi skupni nastop je bil, lahko rečemo, prav dober. Vsa zasluga in pohvala gre v prvi vrsti našim vrlim organistom in pevodjem, ki so se lotili določenega jim sporeda brez ugovora z vso dušo in vestnostjo, ne boječ se ne truda ne stroškov! Za čudovito vstrajnost pa vsa čast našim pridnim pevcem in pevkam!

Dekanijske zборе bi bilo priporočati po vseh naših dekanijah. V prvi vrsti naj bi se zavzeli za ustanovitev takega zbora dekanijski nadzorniki organistov, ki bi imeli v njem najlepše polje, obenem pa točno sliko o delovanju in stanju posameznih zborov svojega delokroga. Ker se pevci rekrutirajo iz cerkvenih zborov, jim je obstoj zagotovljen. To so pevci brez vsake mehkužnosti, ki v trudu in znoju sledijo svojemu pevodji do skrajnosti. Kot primer naj navedem, da so prišli zbori k skupni vaji zborov naše doline dvakrat v največjem nalivu po tri ure hoda izpod Blegaša.

Dobrih pevodij in organistov, ki bi prevzeli vodstvo zbora, je po naših dekanijah na izbiro. V prvi vrsti zopet lepo polje za nadzornike organistov! Ima pa skupno nastopanje v dekanijskih zborih tudi velik vzgojni pomen. Šibki zbori v hribovskih farah nimajo prilike nastopati na koncertnih odrih, akoravno razpolagajo neredki med njimi z prav izvrstnim pevskim materijalom. Tudi pevodja je prepuščen samemu sebi. Pri skupnih nastopih pa je omogočeno sodelovanje tudi šibkemu zboru, ki stopi hipno v valove večine in ves navdušen prijadra z maso do cilja. Gotovo mu vlije uspeh ob takem nastopu novih moči in novega veselja do nadaljnega delovanja. Našo lepo pesem bi gojili tudi v zadnji hribovski fari z neko eleganco in to ne le povprečno, ampak pravilno in dostojno, kot to zasluži. Velika, složna in disciplinirana pevska družina pa bi bila v veselje in ponos vsake naše dekanije. Če bi združili še dekanijske zборе, bi stopil na plan pompozni škofijski zbor, ki bi se dal organizirati in pripraviti za nastop z majhnim trdom.

Glasbeni pomenki

Taktirka. Marsikdo bi mislil, da je taktirka moderna pridobitev. Gotovo: če mislimo z besedo taktirka ono elegantno palčico, s katero dirigent vodi zbor in orkester, je taktirka moderna pridobitev. Toda neke vrste taktirka, četudi v drugi podobi in bolj primitivna, je bila vedno v rabi, odkar človeški rod gode in poje. Ni še prav dolgo tega, kar so imeli dirigenti v Italiji v rokah podolgast kos usnja, ki so ga imenovali ciabatta (čevelj) in s katerim so v pravem pomenu besede takt tolkli, da se je čulo po vsej cerkvi. V četrtem stoletju, piše opat Pambon, so imeli menihi - pevci navado, da so ritmične akcente povdarjali z gibom roke ali noge. In res, še dandanes orientanci, kadar pojejo, podčrtavajo svoje speve z gibom roke ali noge ali celo s povdarkom glave. Benediktinec J. Jeannin nam pripoveduje, da so imeli v prastarih časih cerkveni pevci v roki ropotuljice (tabulae osseae, quas cantores tenent in manibus). Bile so to slonokoščene ropotuljice, nanizane na vrstico. S temi ropotuljicami so pevci (ali pevovodje) povdarjali ritmični tok melodije. V šestem stoletju je Cerkev prepovedala pri mrtvaških obredih rabo takih ropotuljic in bobenčkov (imeli so tudi male bobenčke, kakor jih imajo orientanci še sedaj).

M. Wallace opisuje v Musical Times, XI, 1923 srednjeveškega cerkvenega pevovodjo takole: Na levi ima tri klerike in na desni tudi tri, on sam stoji na sredi kora in drži v levi roki debelo palico „propter disciplinam“, s povzdignjeno desnico pa vodi cerkvene speve.

Zanimiva je opazka, da ima dirigent v roki palico „propter disciplinam“ (zaradi reda). Iz tega sledi jasno, da ta palica ni bila samo simbol dostojanstva, ampak je tudi večkrat dejansko padala po hrbitiških nepazljivih pevcev.

Mislím, da bi si tudi v naših modernih časih marsikateri pevovodja na tihem želel imeti tako sredstvo „propter disciplinam“ — proti nepazljivosti in pevskega napuha.



Ambrozij Sraka:

Kakšne pesmi z napevi sem zapisal med slovenskim narodom?

Ko se svatje poljubljajo.

1. Ti si golobičica, * Jaz sem pa golobček, * Kuškaj mene v gobček! (Belokranjska.)
2. Ena tička poje, * Sam ne vem kej, * Tam gori za Lublenco, * Na ravnem poljêj. (Tomišelj.)

Fantovske podoknice

1. Fantje se pad oknam zberûo, * Žien'ni, nevejsti zapojûo. (Slivnica na Dolenjskem.)
2. Srečen večir in srečni dan, * Žien'ni, nevejsti in svatovcam! (Gradež na Dolenjskem.)

Prežarska.

1. Lübleni kristjani, poslušajte vi! (Ptujška okolica.)
2. Kuharca, kuharca, kuhaj večerjo, * Da gremò, da gremò v Kamnik na prežo! (Kleče.)

Darovanje ženina ali neveste.

Prid'te, prid'te, dragi oče, * Prid'te, prid'te, draga mati! (Božjakovo pri Metliki.)

Godčevska „larma“

Nekej vam imâm povedat, * Ene prov čudne reči. (Bohinj.)

Pesmi, ki se pojo še na svatbi.

1. Dober večer, ti mlada hčer! (Dolenjska.)
2. Dober večir, naši svatje, * Al' ste revni al' bogati! (Dolenjska.)
3. Hvalen bodi Jezus Kristus! (Podturen na Dol.)
4. Lubi svatje skupaj zbrani. (Gorenjska.)
5. Nevesta, bod' pozdravljena! (Zatoliče pri Ptuj.)
6. Vse se danes veseli, * Čast nevest' prepeva. (Golovec.)
7. Dones res je vse veselo, * Vse prepeva prov lepó. (Kicar.)
8. Gnes lepi spomin * Pred očmi je vsim. (Zatoliče pri Ptuj.)
9. O sneha lublena, kaj misliš si ti? (Zatoliče pri Ptuj.)
10. Nevesta ino ženin ta. (Dolenjska.)
11. Oj ženin in nevestica, * Lep stan sta gnes zapüstila. (Kicar pri Ptuj.)
12. Lubi ženin in nevesta, * Bod'ta eden drug' mu zvesta! (Dolenjska.)
13. Poslušajta me, o ženina!
14. Kaj pa se vendar nacoj tū obhaja? (Kicar pri Ptuj.)
15. Oj premisli tu veselje, Pri teh ohcetnih ludeh! (Dolenjska.)
16. Pač je leta dan prov srečin. (Tomišelj pri Igu.)
17. Eno pesem mi čemo zapeti.
18. Poštena družba, čuj in glej, * Zašliš'te žene in možje! (Valta Vas.)
19. Dans je v Kani Galileji * Ena srečna ohcet b'la, * Svatje so b'li božji jogri, * Ino Jezus, Marija. (Gorenji Ig pri Krimu. — Je nabožna.)
20. O lublěni no pošteni, * Ovi žene no možje! (Zatoliče pri Ptuj.)
21. Mi v toti hišici * Smo skupaj zbrani vsi. (Hajdin pri Ptuj.)
22. So ptičice pele, pojejo tud' zdaj! (Matena pri Igu.)
23. Mlada dva se poročila, * In ljubila se zvesto. (Hradeckega vas.)

Odhodnice.

1. Zdej moram začeti jemati slavô. (Dolenjska.)
2. Oh, kaj meni je storiti. * K' moram se od vas ločiti! (Dolenjska.)
3. Očka in mamca, vas objamem, * Prejden od vas slavu vzamem. (Dolenjska.)
4. Oh prelubi moji oče, * Men' ni za obstat' mogoče. (Dolenjska.)
5. Zdej bom pa slavû jemala. (Dobropolje na Dolenjskem.)
6. Cajt se je od vas podati. (Dobropolje.)
7. Zdej se je nam od vas podati. (Dobropolje.)
8. Sem včirej biv cev dan vesev. (Pijava Gorica.)
9. Snuč' sem vas vesev sprejev. (Dolenjska.)
10. Godci, godite marš prov lepû, Potlej pa grema z nevejsta damu! (Ig pri Ljubljani.)

VII. Pesmi pívске za v veseli družbi.

a) Zdravice in napitnice.

1. Zdravica je pa ta,* Ki jo sam Bog štemá. (Prigorica pri Ribn.)
2. Zdravička more napita bit,* Za voljo kompanije. (Spodnji Hajdin)
3. Eno si zapojmo,* Bratci, to vsi vemo. (Bočna pri Gornjem Gradu.)

4. Eno zdravico jest znam,* pa me zapet' jo je sram. (Pece na Dol.)
5. Se bratci skupaj zbirajo,* Korajža velja! (Tlake pri Šmarju.)
6. Ena kupica,* Zdre'l'ga vinčeca* Gor pa dol po mizi je špancirala. (Iška Vas).
7. Na zdravje našim fantom,* In tud' dekletom nam! (Iz Vipave).
8. Vince je svadko,* Teče prav gvadko. (Ihan na Gor.).
9. Mi ga pa točmo, točmo, točmo,* Mi ga pa poč'mo, poč'mo, poč'mo! (Beričevo).
10. To zlahtno vinsko kapljico* Zdaj hočemo popiti. (Zl. V. Orožen).
11. Sonce sije, luč gori,* (Micka) pred tabo pa glažek stoji. (Mate-na pri Igu).



Koncertna poročila

Akademski pevski zbor, gotovo najagilnejši pevski zbor v Ljubljani, je priredil v maju koncert slovenske narodne pesmi. Na letošnjem koncertu je izvajal samo koroške in belokrajinske pesmi, prve največ v priredbi svojega pevovodje Fr. Marolta, druge v priredbi M. Tomca. Koncert, ki je vzbudil v vsej slovenski javnosti veliko pozornost, pomeni važen mejnik v slovenski vokalni glasbi. Akademski zbor, ki namerava pokazati celoten razvoj slovenske vokalne glasbe, osobito slovenske narodne pesmi, bo v jeseni svoj program nadaljeval.

Črnomelj. Cerkveni pevski zbor v Črnomlju je priredil na Petrovo v Prosveti samostojen koncert. Vodil ga je g. dekan Bitnar. Na sporedu so imeli 19 pesmi, ki jih je zbor v vsakem oziru dovršeno izvajal. Najlepše so doneli mešani zbori. Občinstva se je nabralo toliko, da je skoraj primanjkovalo prostora.

Preserje. Na binkoštni ponedeljek je imel pevski zbor v Preserju lep koncert, ki ga je naštudiral g. kaplan Mirko Bartol. Mešani zbor se je prijetno menjaval z ženskim oziroma moškim. Ves spored, 20 pesmi dolg, so dobro izvajali, le moški zbor bi rabil še nekoliko pile.

Šmartno pri Litiji. Teden pozneje kot v Zagorju smo imeli tudi pri nas koncert s programom, določenim za stadionske svečanosti. Petje je vodil g. kaplan Vinko Lovšin, orglal je pa g. organist Joško Cajhen. Koncert je prav lepo izpadel. Pevci so svojo nalogo izborno rešili; tudi ljudje so pokazali veliko zanimanja za koncert.

Slovenska glasbena razstava v Ljubljani Začetkom meseca septembra, ko se vrši v Ljubljani jesenski velesejem in dnevi slovanskih plesov in glasbe, bo na velesejmskem prostoru razstava slovenske glasbe. Vsa pevska in druga glasbena društva v dravski banovini vljudno prosimo, da javijo po dopisnici Glasbeni Matici ljubljanski, ki je prevzela aranžma te razstave, ako imajo v svojem arhivu rokopise slov. skladateljev, dalje kake zanimive slike in društvene zastave in ako bi bili pripravljeni dati te predmete za čas razstave na razpolago.

Nove skladbe

Šest cerkvenih pesmi. Zložil Anton Grum. V zbirki dobimo Oče naš, Kantato iz psalma 126 (Ako Gospod ne zida hiše), Hvalnico (150 psalm), V zakramentu, Angelsko češčenje in Raduj se Kraljica nebeška. Vse pesmi so pisane v slovesnem slogu in bodo zlasti ob slovesnih prilikah dobrodošle. Zborovski slog je posrečen, vse pesmi tečejo neprisiljeno. Zborom jih priporočamo

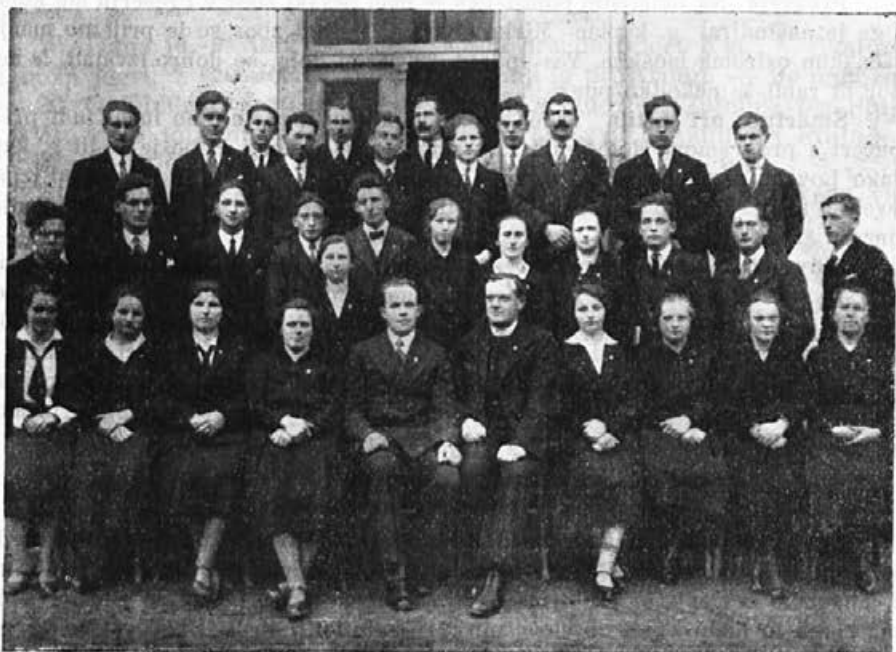
Breda Šček: Raste mi, raste... Sedem kraških samospevov. Cena Din 50. Marljiva skladateljica je v samozaložbi izdala zbirko prav posrečenih samospevov; večinoma so pisani za visoki glas. Vse njene skladbe, tako tudi te, nosijo pečat njene osebnosti, ki je čisto svojevrstna, a v jedru zdrava.

Laudes Eucharisticae. Uredil V. Vodopivec. Cena 7 lir. Zbirka obsega 7 himen za sv. Rešnje Telo z latinskim in slovenskim besedilom. Zložili so jih deloma za mešani, deloma za moški zbor Vodopivec, Sočenko in Laharnar. Slog je lahek, pa soliden. Na koncu so dodani štiriglasni odgovori za procesijo za mešani oziroma moški zbor.

Gradualia et Offertoria II. del. Uredil V. Vodopivec. Cena 6 lir. Zloženi so za večje praznike cerkvenega leta od Binkošti do Vseh svetnikov. Zložili so jih Vodopivec, Laharnar in Kokošar. Posebno zanimivi so Kokošarjevi. Zbirka je namenjena predvsem podeželskim zborom.

Svetim in blaženim misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega in usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega. 33 pesmi za mešani zbor. Uredil Alojzij Mav, Belgrad 1934. Cena Din 15. Zbirka je namenjena zlasti imenovanim redovom, porabna bo pa tudi za dobrodelne akademije. Dobi se samo pri skladatelju (Belgrad-Čukarica). V zbirki je zastopanih 9 skladateljev; največ pesmi (12) je zložil Mav sam, ki v tej zbirki po daljšem odmoru zopet stopa v javnost.

Skladatelje prosimo, naj pošljejo kaj novih, dobrih, za naše zборе primer-
nih pesmi. Stara zaloga je že popolnoma izčrpana. Ravnotako se priporočamo za
članke, poročila o koncertih itd.]



Pevski zbor v Šmarju pri Jelšah. Pevovodja organist Ivan Kidrič.